

ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Ο κ. Βεάκης μās έδωσε προχθές εν: από τα τελευταία μεταπολεμικά έργα της Γαλλικής φιλολογίας τους «Κατακτητάς» του Σαρλ Μερύ.

Έργον με δύναμιν γραμμένο αλλά και με μιá δυνατή ανάλυσι των νέων κοινωνικών συνθηκών και έδημιούργησεν ό πόλεμος.

Μέσα στις τρεις σφικτοδεμένες πράξεις του ό συγγραφέας παρουσιάζει την σύγκρουσι των νέων θεωριών της ταχύτητας, του ρεαλισμού, του έμπορικου και έπιχειρηματικού πνεύματος με την ιδεολογία και κυριαρχούσε από του κόλεμου ακόμη στην έκφυγενισμένες και μορφομένες τάξεις για της οποίες ό σεβασμός στα παλαια κειμήλια, στις αναμνήσεις και σε κάτι που δεν είναι χρήμα ούτε συμφέρον, άποτελεί νόμον απαραβίαστο και ιερο.

Οί πρώτοι έκπροσωπούμενοι από τον έργοστασιόρχη αεροπλάνων Μαραντόν και τα δυό του παιδιά, είναι οί σύγχρονοι έπιχειρηματίαι οί «κατακτητάι» που τά θέλουν όλα ύποτακτικά στο παντοδύναμο χρήμα. Οί άλλοι, ό Ανρύ ντε Μιελμων, ό άριστοκράτης και προτιμα ένα φραίο βράβιο από μιá έπιχείρησι αεροπλάνων, είναι οί κατακτομενοι εκείνοι που σιγά σιγά ύσχοφούν έμπρός στους άλλους.

Πουός από τους δυό θά νικήσ; Ο συγγραφέας δεν τοιμά να λύσθ το πρόβλημα. Βρίσκει μιá μέση λύσι, ή μάλλον ένα συμβιβασμό από τον όποιον ό γέρω Μαραντόν δεν γινάται βέβαια ως κατακτητής. Αλλά το πρόβλημα μένει άλυτο. Γιατί στη γυναι, υποχρωμέτοι να ύσχοφώσουν προσωρινά στην αίφνηδια έκρηξι των στοργικών αισθημάτων του πατέρα, μένουν άδιαλλάκτοι πάντα και άδυσωχίτοι, οί δυό γιοι Μαραντόν, ή κινούσθ για γεννα των «μονοκιστών» ή όμοια όταν αφριον λείφουν και οί τελευταίοι συνεκτικοί κρίκοι που την συνδέουν με τό παρελθόν, θά προβάλλη άπειλητική και άνατρεπτική.

Μένουν πάντα οί έπικίνδουνοι κατακτητάι του μέλλοντος.

Αυτή είναι ή «θέσις» του δράματος που μās έδωσε προχθές ό Βεάκης.

Αλλά έκείνο που κατέστησε ζωντανότερα την έκτέλεσι, έκρηξεν ή άναντίρρητη έπιτυχία του Έλληνος καλλιτέχνου εις τον ρόλον του γέρω Μαραντόν.

Ο κ. Βεάκης ύπήρξε τέλειος, μέγας, ύπέροχος πράγματι. Είναι άμφίβολο εν ό συγγραφέας θά ήμαρξανε να έφερη όχι εις την Ελλάδα, αλλά εις αυτήν την Γαλλίαν, άλλον ένα καλλιτέχνη δυνημένο να ύσχοφώσθ με τίς οια τελευταίητα το πρόσωπον του γέρω έργοστα

σιόρχου.

Κάθε φράσις του, κάθε χειρονομία, κάθε βήμα του, άπετέλουν ολοκληρω μιá θημα για 'κείνους που καθηκολούθουν το έργον.

Υστερα από τον κ. Βεάκη, ή κ. Σωτ. Ιατρίδου παρουσίασε άρκετη φυσικότητα ως Ιωάννη. Με μιá εύσυνείδητη και μέλεια κοντά στον μεγάλο καλλιτέχνη, ή κ. Ιατρίδου άσφαλώς θα σημειώσθ έπιτυχίαν εις το δράμα. Το ίδιο έργο να 'πό και για τους κκ. Σωρούτην (αμελέτητος έντελώς στην β) πράξι), Α. Σακελλαρίου (περισσότερη ψυχραιμία στη σκηνή) και Π. Πλεμενίδη.

Τά άριστοουργήματα που άποτελούν το δραματολόγο του θιάσου χωριάζονται προτίστως διάβασμα, κοινύ διάβασμα και ψυχολογία των ρόλων. Θά ήταν άδίκημα να καταστρωθή το μεγάλο έργον που άνέλαβαν οί διεκθόνοντες τον θίασον, έργον έξυγιάνσεως και έξαγιάνσεως του Έλληνικού θεάτρου, από ελλειψην θέλησεως των άποτελούντων τον θίασον ήθοποιών.

Ο θίασος βρίσκειται βέβαια ακόμη στή πρώτα του βήματα και γι' αυτό ή τελεια αναρίθασι των έργων από σκηής δεν ήτο δυνατόν.

Αλλά εν έπιμένουμε και στις μικρότερες λεπτομέρειες είναι δυότι πιστεύτερα εύλικρινής ότι ή εύλικρινής ύπόδειξι των ελλείψεων είναι ή καιό μεγάλη συνδρομή και ύποστήριξις που παροεί και έχει καθήκον να δώσθ ό τέλος στο μεγάλο έργον του Βεάκη και των συνεργατών του.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ